

Nittonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Nittonde söndagen i Treenighetstid

Vägen till Guds rike – Det yppersta budets söndag

5 Mos. 6:4-9; 1 Joh. 5:1-5; Matt. 22:34-46; Syr. 36: 18 - Ps. 122: 1, 6, 8-9

Systrar och bröder i Kristus. Idag på det yppersta budets söndag; den nittonde söndagen i Treenighetstid, då temat är Vägen till Guds rike, passar det bra att inte bara prata om det rosaskimrande livet; det förträffliga i att älska sin nästa som sig själv, utan också nämna något om det som möter den Kristna människan under hennes vandring på livets väg – vägen till Guds rike.

Nej, det är inte som jag är negativ, tvärt om. Däremot vill jag inte skapa falska förväntningar utan rakt och ärligt redovisa vad som möter oss på den Kristna livets väg. Det är nämligen inte luftslott och låtsasvärldar vi hanterar här utan i allra högsta grad en reell och påtaglig verklighet. Det är av kärlek detta måste sägas.

För det första möts vi av frågor. Det är vänligt sinnade och nyfikna frågor och det är mindre vänliga frågor. Bland dem som har ställts på sistone märks den, om Kristus verkligen är den enda vägen till Fadern och Guds rike? En annan, som kanske var mer av ett påstående, handlade om att det är sekterism att sprida och förkunna Kristi budskap och lära. En helt annan fråga var ”hur kommer jag vidare?”

Och som om inte alla dessa frågor vore nog, så sätts vi, längs vägen till Guds rike, också på prov. Ja, vi sätts alla på prov.

Alla dessa frågor – som ibland övergår i rena påhopp. Alla dessa prövningar – som vi inte alltid begriper är prövningar. Allt detta måste vi igenom. Vissa dagar finner vi inga uppenbara svar. Men vi fortsätter ändå. För att vi måste; för att det är något som drar.

Vi sätts på prov. Och vi måste inse – och förstå – att det är olika slags prov. Vår Herre prövades i alla möjliga situationer. Han prövades av världslig makt och han prövades av djävulsk. Han sattes också, som människa, på prov av Fadern.

Jesus sattes på prov då han, efter sitt dop, drevs ut i öknen av Anden. Där blev han ansatt av djävulen – baktalaren – som vid upprepade tillfällen försökte förmå Jesus att falla och vika av från vägen. På Oljeberget, där Jesus, strax innan han blev arresterad, bad i ångest och svettades blod, prövades han.

Det som höll honom kvar på vägen var kärleken till Gud Fadern och därmed kärleken till skapelsen och människan.

Då Jesus prövades av det världsliga, var det inte sällan av fariséerna. Så också i dagens evangelium. Vi hörde hur de laglärda försökte snärja Jesus med frågor och insinuationer.

Nittonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Han svarade dem: ”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.”¹ Detta är det yppersta budet. Och det finns, säger Kristus, ett som liknar detta: ”Du skall älska din nästa som dig själv”²

Detta bud har vi fått. Vi läser upp det i våra kyrkor en gång per år och det predikas över det. Och varje år, då vi kommer till denna söndag, så slås vi av hur omvälvande detta bud är; hur det vänder upp och ned på tillvaron; hur annorlunda vår värld kommer att se ut då det efterlevs.

När ni kommer hem kan ni slå upp Matteus, kapitel 22 och vers 37 och läsa det: Av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd, skall du älska Herren din Gud. Titta sedan upp från boken; blicka ut över världen och du skall slås över något annat: Har vi inte kommit längre?

Jag hörde häromdagen en föreläsning från årets upplaga av Bok & Bibliotek där föreläsaren redogjorde för att människan nu är som guldfisken avseende minne och perception. Föreläsaren hävdade belegg för att människan nu förväntar sig nyheter, eller att bli provocerad, varannan sekund. Om hon tvingas hålla kvar en tanke längre än så, blir hon uttråkad och försvinner vidare.

Och sett i det ljuset blir det yppersta budet en fullständig nyhet då det endast hörs en gång om året. Vi behöver alltså höra det oftare. Vi behöver också sätta det i ett sammanhang för att förstå det och för att kunna leva det. Detta sammanhang, som jag återkommer till gång på gång, är församlingen i Modern Kyrkan. Kyrkan är inte bara garanten för läran utan också fundamentet för att ett liv i Kristus skall vara möjligt.

Och detta, samt budet att du skall älska Gud över allt annat och din medmänniska så som dig själv, är så provocerande i dag att det kanske inte är konstigt om hedningarna tycker att Kyrkan är en sekt. Ty hedningen har inget bättre att komma med; inget annat sätt att värja sig för kärleken, än att avfärda den som dålig; inget annat sätt att värja sig för Sanningen, än att avfärda den som falsk.

Och hur skall den stackars människan kunna älska sina medmänniskor om hon inte älskar sig själv – nej, inte ens har respekt för sig själv?

För var kommer kärleken ifrån? Jo, mina älskade, vi lärde oss, den Fjortonde söndagen i Treenighetstid, att vi skall älska varandra, ”ty kärleken är av Gud”³

Den söndagen var temat ’nästankärleken’ och ni märker nu att kyrkoåret inte består av lösryckta texter, lättsmälta visdomsord och aforismer, utan allt hänger samman och formar en begriplig och pedagogisk presentation av den Sanning som vår Herre Jesus Kristus är.

Är då Jesus Kristus den enda vägen till Gud Fadern?

I tider då det som ’känns bra’ för individen också görs till sanning, avfärdas frågan som irrelevant. Detta för att konsekvenserna strider mot den egna sanningen. Men påståendet att detta skulle vara irrelevant är snarare ren irrlära.

---

¹ Matt 22:37

² Matt 22:39

³ 1 Joh 4:7

Nittonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

”Jag är vägen och sanningen och livet”⁴ säger Kristus själv. Och ”ingen kommer till Fadern utom genom mig.”⁵ Vad mer ur den Heliga Skrift kan vi då välja att stryka? Ja, med samma typ av resonemang de har som avfärdar Kristi ord som irrelevanta, behöver vi inte fästa någon vikt vid något som inte ’känns bra’ eller som inte är ’i takt med tiden’. Och så skapas något som ställer sig utanför Kyrkan och inte redovisar hela sanningen, utan bara sådant innehåll som dibarn orkar smälta.

Och hur går jag då vidare?

Jag satt härom veckan hemma hos en man. Där fanns en problematik runt alkoholkonsumtion. Då vi i samtalet närmade oss detta och jag säger något som innebär handlande från hans sida, svarar han att ”ja, det är lätt att säga!”.

Jag svarade: att säga något är ofta första steget till handling och förändring.

”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.”⁶ Lätt för dig att säga! Ja, men genom att uttrycka sin kärlek till Gud har ett steg – kanske ett första? – tagits, närmare Honom.

Vidare; för att undvika att hamna i guldfiskens glasbubbla och där, efter planlöst simmande i jakt på lyckorus och nyheter, sjunka död till botten, krävs fokus på det som är viktigt. Och det enda som i längden spelar någon roll är att, som jag pratade om förra veckan, förbereda sig för den himmelska bröllopfesten.

I dessa förberedelser har vi bland buden det yppersta: att älska Gud av hela vårt hjärta, av hela vår själ och hela vårt förstånd samt att älska vår nästa som oss själva. Och bara i detta ryms ett evigt nyhetsvärde och så mycket provokation att det mer än väl räcker för att hålla oss fokuserade i ett helt jordeliv.

Låt oss i bönen ta ett nästa steg på vägen till Guds rike:

O, Gud, du som har skapat mig till din avbild;
jag älskar dig av hela mitt hjärta.
Även om jag omöjligt kan förstå din storhet
så lägger jag min tillit, mitt allt, i dina händer.

O, Gud, du som genom din Son, Jesus Kristus, min Herre,
han som är vägen, sanningen och livet,
gjorde vår relation möjlig,
dig vill jag ära och prisa genom att älska din skapelse.

Dig, o Gud, vill jag ära och prisa; älska min nästa så som mig själv.

---

⁴ Joh 14:6a

⁵ Joh 14:6b

⁶ Matt 22:37